

s een oen!
n diertje voor in huis.
niets van weten.
naar de dierenwinkel.
groen doosje van de man
enwinkel.
zeggen wat er in het doosje steekt?
g het niet openen ...

X
r van
le herkomst
009115

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

75
61 046 4
17/221
0 423

Sauviller

ke uitgever

eweg 3, 8000 Brugge
225
Keure Brugge

9 789086 610464

AVI-niveau 7

Thema 3 Hoera, nieuw leven

Het groene doosje

Frank Pollet

Ik oefen.

hoe**stte**

begro**ette**

haa**stte**

antwoor**dde**

schu**dde**

aanmer**king**

verpak**king**

i**dee**

krio**elen**

tenn**is**

aller**gisch**

elek**trisch**

rac**e**

w**c**

c**omputer**

c**adeau**

's morgens

's avonds

kanarie pietje

roodwang schildpadje

geelwang schildpadje

auto racebaan

computer spel

dieren winkel

open maken

kanariepietje

roodwangschildpadje

geelwangschildpadje

autoracebaan

computerspel

dierenwinkel

openmaken

pony

aquarium

cadeautje

blz.

2 Over mijn lijk!

Geen sprake van!

2 Ik heb mij stilletjes uit de voeten gemaakt.

Ik ben stilletjes weggelopen.

4 Een leguaan is een soort hagedis.

7 Een ander woord voor toonbank is balie. Dit is de plaats in een winkel waar klanten om informatie kunnen vragen en kunnen betalen.

9 Een made is een soort klein wormpje of larve, waaruit een insect groeit.

9 Mama zou een beroerte krijgen. Mama zou onwel worden.

12 De man van de winkel had me in het ootje genomen.

De man van de winkel had me beetgenomen, gefopt.

12 Hij speelde onder één hoedje met papa.

Hij spande samen met papa. Samen speelden ze een vals spelletje.

13 Ik besloot mijn stoute schoenen aan te trekken.

Ik besloot al mijn moed samen te rapen en ervoor te gaan.

18 Opeens viel het me weer te binnen.

Opeens herinnerde ik het me weer.

18 Nu pas drong het tot me door wat die zin betekende.

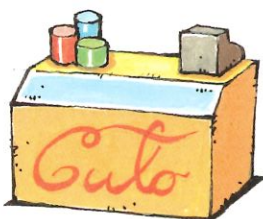
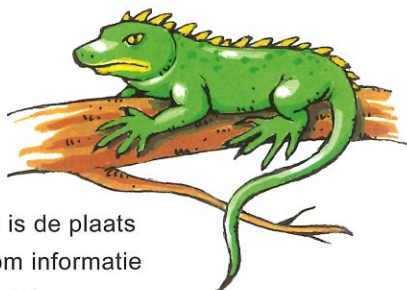
Nu pas begreep ik wat die zin betekende.

19 Ik heb geen flauw idee hoe laat het is.

Ik weet echt niet hoe laat het is.

21 Heb ik daarnet zelf het licht aangeknipt?

Heb ik daarnet zelf het licht aangedaan?

Het groene doosje

Mijn papa is een oen!

Als ik kon, dan stopte ik hem in de kelder.

Of op zolder.

Of een dagje in het tuinhuis. Of een dagje afwassen.

Ik wens hem ook een verkoudheid toe. En hoofdpijn.

Van de trap vallen, mag voor mijn part ook.
Maar dan van halfweg de trap. Hij moet het wel
overleven. Anders kan ik hem niets meer toewensen.
Misselijkheid, bijvoorbeeld. En oorpijn, en tandpijn,
dat is ook altijd tof. Ik wens hem alles tegelijkertijd.
Maar bovenal wens ik hem verstand.

Om mij te begrijpen.

Want mijn papa begrijpt mij niet.

Of beter: hij wil mij niet begrijpen.

Ik wil namelijk een huisdier. En papa wil dat niet.

'Over mijn lijk 📖', zei hij gisteren nog.

En toen antwoordde ik: 'Beloven, ja!'

Maar mijn papa kon daar niet mee lachen.

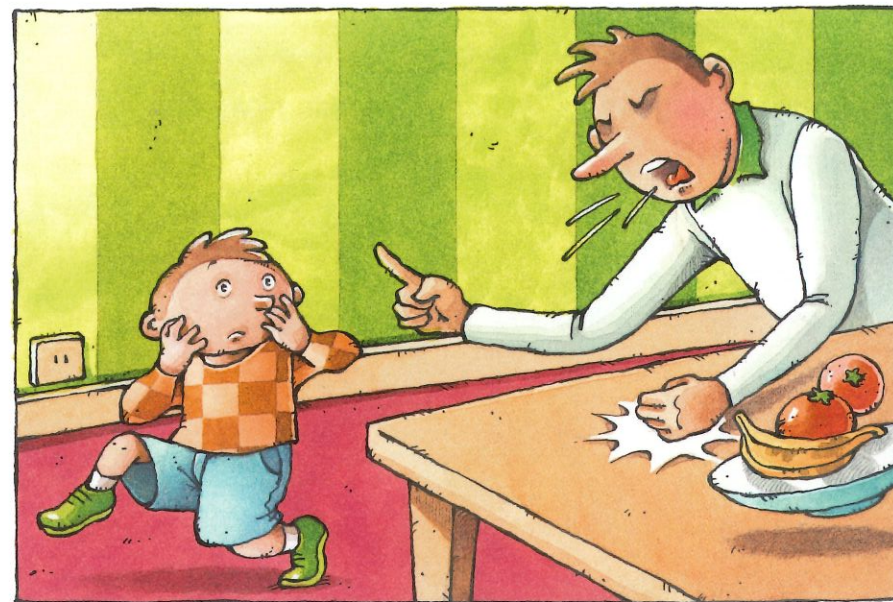
Integendeel: hij begon te roepen en te tieren. Hij heeft
zelfs op de tafel geklopt. Zo hard dat zijn hand er pijn
van deed.

Ik heb me dus maar stilletjes uit de voeten gemaakt 📖.

In zo'n geval kun je maar beter een tijdje onzichtbaar
zijn. Maar het levert je zeker geen huisdier op.

Ik heb zowat alle dieren al voorgesteld.

Bijvoorbeeld een paard. Ik weet het, ik weet het. Je kunt
dit niet echt een huisdier noemen.

Maar we hebben een grote stal, dus ik dacht ...

Maar mijn papa dacht iets anders.

Ik heb ook voorgesteld een pony te nemen.

Dat is toch al heel wat kleiner dan een paard.

En we hebben echt een heel grote stal.

Maar mijn papa had een grote mening. En die was
natuurlijk veel groter dan de mijne.

Ook een hond bleek geen goed voorstel. Mijn papa zei
dat hij allergisch is aan honden en katten.

Ik wist dus meteen ook dat een kat een slecht idee was.

Maar ik geef nooit op. Dus maakte ik een lijstje met dieren die volgens mij wel in aanmerking kwamen.

hamster

muisjes

papegaai

hagedissen

harige spinnen

egel

leguaan

kanariepietje

roodwangschildpadjes

geelwangschildpadjes

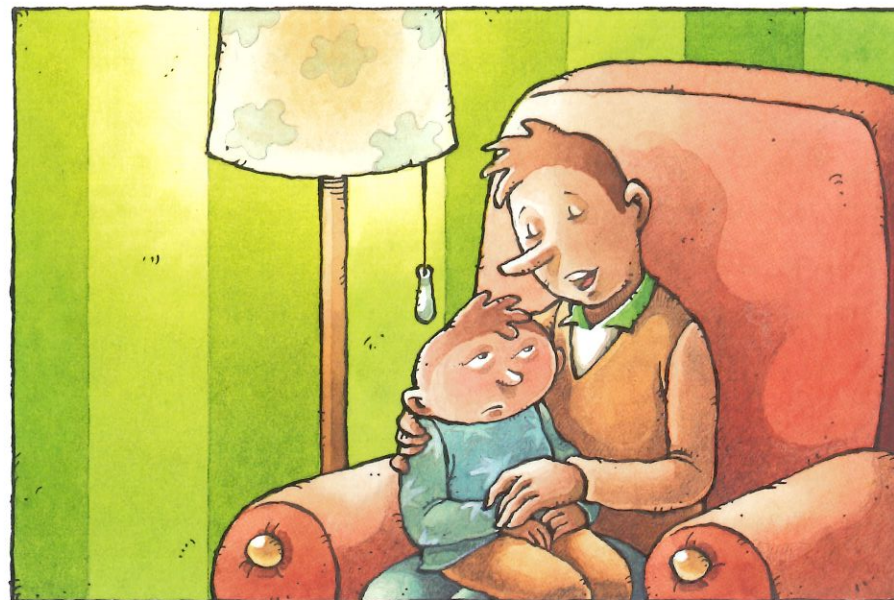
De dag dat ik ziek werd, kreeg ik mijn lijstje terug. Niets kon. Mijn papa nam me op zijn schoot en zei dat het echt niet mogelijk was. Hij hield niet van dieren en wilde ze absoluut niet in huis. Ik mocht doen wat ik wilde, ik wist nu genoeg.

Maar ik kon wel een elektrische trein van hem krijgen.

Of een autoracebaan. Of een computerspel.

Maar ik wil helemaal geen elektrische trein, een autoracebaan of een computerspel.

Ik wil een dier. Een levend dier.

Dat op mij wacht als ik naar school ben.
Dat naar me toe loopt als ik thuiskom.
Dat met mij meegaat als ik ga wandelen.
Waarmee ik kan pronken bij mijn vrienden.
Al mijn vrienden hebben dieren.
Alleen ik niet.

Elke dag als ik naar school moet, ga ik voor het venster van de dierenwinkel staan. Dan druk ik mijn neus tegen de ruit zodat ik alle dieren goed kan zien.

Soms vraagt de winkelier of ik binnenkom.
 Zelfs als ik zeg dat ik geen dier krijg van mijn papa.
 En zelfs als ik zeg dat mijn papa stom is.
 Dan zegt die man: 'Je bent niet altijd stom als je niet van dieren houdt. Je papa zal daar wel een reden voor hebben, nietwaar?'
 Toen stak hij een vinger in zijn oor. Daarna bekeek hij die vinger en maakte hem schoon aan zijn mouw.
 In de dierenwinkel rondwandelen, vind ik zalig. Super!
 Het is heel tof om al die verschillende beestjes te zien

kruipen, krioelen, ritselen, snuffelen, likken ...
 Maar ik moet altijd weer vertrekken zonder dier.
 Helemaal alleen.

Op een dag, toen ik van school kwam, stond ik weer voor de dierenwinkel. De eigenaar riep me naar binnen. 'Ik heb iets voor je', zei hij geheimzinnig. Hij krabde in zijn haar. Ik zag dat hij een plukje haar had uitgetrokken. Ik snapte het niet. De man wist toch dat mijn papa geen dieren wil ...

'Niet weggaan, ik ben zo terug.' De man verdween achter de deur, en kwam even later terug.

In zijn hand had hij een groen doosje.

Hij zette het op de toonbank .

'Dit is voor jou', zei hij. Daarna snoot hij zijn neus in zijn mouw.

'Maar ...'

'Niets te maren, het is een geschenkje voor je.'

Ik zei dat ik dit niet kon aannemen. En dat hij toch wist dat mijn papa ...

'Het is niet wat je denkt', zei de man duister.

Hij hoestte en rochelde. Daarna spuwde hij in een aquarium. Gelukkig zwommen er geen vissen in.

Ik stak mijn rechterhand uit om het doosje van de toonbank te nemen.

‘Wacht!’

Ik schrok.

‘Sorry, ik wilde je niet doen schrikken. Maar je moet me één ding beloven.’

Ik knikte.

‘Je moet me beloven dat je het doosje mee naar huis neemt. Maar dat je het niet openmaakt.’

De man haalde zijn neus op en slikte iets door.

Ik keek hem vragend aan. Wie geeft er nu iemand een cadeautje waarvan je de verpakking niet mag openmaken?

‘Neem het gewoon mee, maar maak het niet open’, zei de man ernstig.

Ik vertrouwde het niet.

‘Het is niet gevaarlijk of zo, hoor’, lachte hij. ‘Maar je moet het gewoon laten staan. Het liefst niet te koud. En je hoeft het niets te geven. Gewoon laten staan.

Je zult wel zien wat er gebeurt.’

Nog vertrouwde ik het niet.

‘Het is toch geen viezigheid of zo ...’

De man schudde het hoofd.

‘Zitten er maden 🐛 in misschien? Want dan krijgt mijn mama een beroerte 🏥’, zei ik.

‘Nee, er zitten geen maden in’, zei de man. ‘Met wat peper en zo zijn ze nochtans heel lekker ...’

Hij schoof het doosje naar me toe.

Ik was nu wel heel nieuwsgierig geworden.

Voorzichtig nam ik het doosje van de toonbank.

Ik bracht het tot aan mijn rechteroor en luisterde.

Niets. Geen enkel geluid kon ik in het doosje horen.

‘Je bent er niet gerust op, hé?’, lachte de man.

Ik haalde mijn schouders op.

'Doe nu wat ik zeg. Neem het mee. Geef het een plaatsje in een kast of zo, en bekijk het elke dag eens.'

'Bekijken? Waarom?'

Op dat moment rinkelde de winkelbel. Een bejaarde dame met een hondje schuifelde naar binnen.

De man schraapte luidruchtig zijn keel en riep:

'Ah, wie we daar hebben! Mevrouw Zoë! Waarmee kan ik je van dienst zijn?' Ik had het begrepen, nam het doosje en ging naar buiten.

Daar stond ik dan. Met een groen doosje waarin plaats was voor een tennisbal. Die zou er natuurlijk niet in zitten. Maar wat dan wel?

Ik was razend nieuwsgierig, maar durfde het doosje niet te openen. Vlug stopte ik het in mijn rugzak en ging naar huis. Daar zette ik het voorzichtig in mijn klerkast.

Even later haalde ik het er weer uit. Mama moest het maar eens zien staan en het openmaken!

Ik keek mijn kamer rond ...

Mijn nachtkastje? Nee, daar zat niets in. Zo'n doosje zou dus dadelijk opvallen.

Mijn bureau? Moeilijk, want ik had daar één enkele lade. Die was dan nog zo ondiep, dat het doosje er niet eens in paste. Mijn boekenkast, misschien?

Dat leek me nog het beste te zijn.

Ik zette een aantal boeken opzij en plaatste het doosje voorzichtig tegen de achterwand. Daarna schoof ik de boeken er tegen. Dat viel niet op.

Ik knikte. Maar vroeg me af wat ik nu in huis gehaald had. Een ei, misschien?

Maar dan kwam daar binnenkort een dier uit?!

En dan zat ik wel in de problemen.

Hoe kon ik nu te weten komen wat in dat doosje zat?

Als ik het nu gewoon toch openmaakte?

Maar wat moest ik dan tegen de man van de dierenwinkel zeggen? Die zou me vast en zeker af en toe vragen hoe het met mijn doosje ging.

In het begin haalde ik zowat elk uur de boeken weg om mijn doosje te kunnen bekijken. Geen enkele keer was er iets veranderd.

Ik besloot om niet zo vaak meer te gaan kijken.

Maar 's morgens en 's avonds, voor en na de lessen, deed ik het wel. Een week, twee weken gingen voorbij.

Het doosje stond nog steeds op dezelfde plaats.

Het bewoog niet. Het geurde niet.

Er kwam geen geluid uit.

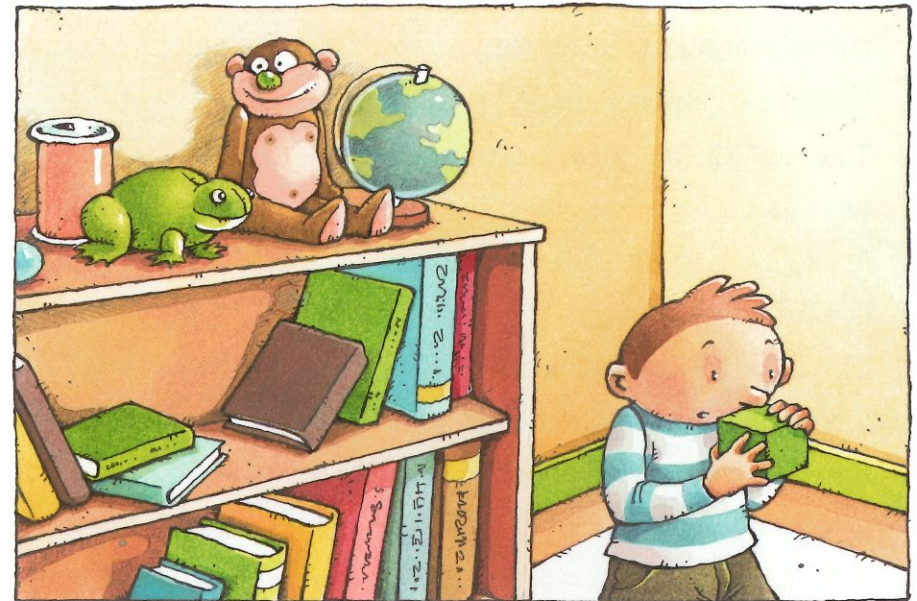
Ik begon te vermoeden dat de man van de dierenwinkel me in het ootje had genomen 📖.

Wellicht zat er helemaal niets in dat doosje. Misschien speelde hij onder één hoedje 📖 met papa.

En probeerden ze allebei met dat doosje mijn aandacht van een huisdier af te leiden?

Ik dacht diep na.

Eigenlijk deed ik nu hetzelfde als wat ik met een

huisdier zou doen. Ik zou een huisdier ook 's morgens en 's avonds aandacht geven. Toch?

Had ik me laten beetnemen?

Ik besloot mijn stoute schoenen aan te trekken 📖.

Toen ik die avond weer van school kwam, ging ik binnen in de dierenwinkel.

De bel klingelde zoals gewoonlijk.

De man begroette we weer hartelijk.

'Je kijkt zo ernstig', zei hij.

'Meneer,' zei ik, 'heb je mij willen beetnemen?'

De man keek me strak aan.
Ik zag dat er wat slijm uit zijn rechteroog kwam.
Toen zei hij: 'Je hebt dus nog niet in het doosje
gekeken ...'

Ik schudde het hoofd.
'Dat is goed', zei de man. Ik hoorde dat hij een wind liet.
'Zit er een ei in? Want als er een dier uit tevoorschijn
komt, dan zal papa boos zijn zoals hij nog nooit boos
geweest is.'

Ik was helemaal in paniek. De man merkte het.
'Rustig, rustig', suste hij me. 'Als er na een tijd gewoon
een beestje uit je doosje tevoorschijn zou komen, dan
had je een probleem. Dan zou je papa natuurlijk héél
kwaad worden.'

'Ja maar ... wat zit er dan in dat doosje?'

De man schudde het hoofd en zei geheimzinnig:

'Dat wil je vast niet weten.'

'Jawel!', probeerde ik. 'Ik heb het van jou gekregen.'

En jij verkoopt dieren ...'

De man glimlachte en zei: 'Je hebt me gezegd dat je je
papa beu bent ...'

Ik knikte.

'Wel dan? Dan ga ik je toch geen diertje geven
waardoor je papa heel erg boos wordt? Dat doe ik toch
niet?', zei de man overtuigend.

Ik geloofde hem. Het begon aardig te stinken.

'Waarom zeg je mij dan niet wat er in dat doosje zit?'

De man peuterde in zijn neus.

Hij likte zijn vinger af en fluisterde: 'Dat zul je wel
begrijpen als het zover is.'

Die kerel bleef in raadsels spreken. Ik begon spijt te
krijgen dat ik het doosje mee naar huis genomen had.

Ik had het beter in de winkel laten staan.
Maar een geschenkje, moet je dat niet altijd
aanvaarden?
Ik kon het doosje dus ook niet zomaar terugbrengen ...

Thuisgekomen trok ik meteen naar mijn kamer.
Ik schoof voor de zoveelste maal de boeken voor
het doosje weg en keek. Er was ook nu weer niets
veranderd.
'Saai doosje', zei ik.
Nadat ik de boeken weer op hun plaats had geschoven,
hoorde ik een ritselend geluid.
Ik schrok. Was er nu toch iets aan het gebeuren?
Het volgende moment werd er aan de deur van mijn
kamer geklopt. Het was mijn papa. Hij had de krant in
de hand. Dat verklaarde het geritsel. Ik was meteen
weer gerustgesteld.
'Het is tijd om te eten', zei mijn papa.
'Ik kom', antwoordde ik.

Tijdens het eten spookte dat groene doosje toch weer
door mijn hoofd. Was het geritsel van daarnet het geluid
van de krant geweest?

Of was het toch uit het doosje gekomen?
Ik moest ook weer denken aan wat de man uit de
dierenwinkel had gezegd; ik probeerde me het letterlijk
te herinneren.
Het had te maken met iets wat ik hem eens gezegd had.
Over mijn papa ... Ik peinsde me suf.
Dat viel op, natuurlijk.
Mama en papa vroegen of er iets aan de hand was.
'Nee, helemaal niets', loog ik.
Wat had die man ook weer gezegd?

Ik ging naar de wc en probeerde goed na te denken.

Opeens viel het me weer te binnen 📖.

In mijn hoofd hoorde ik het de man weer zeggen:

‘Je hebt me gezegd dat je je papa beu bent ...’

Ik schrok. Nu pas drong het tot mij door 📖 wat die zin betekende. Snel at ik mijn dessert en haastte me naar mijn kamer. Ik duwde de deur open.

Het volgende moment leek de vloer onder mijn voeten weg te zakken. De boeken die ik altijd voor het doosje had gezet, lagen op de grond. En het doosje was nergens meer te bespeuren.

Ik wist niet waar ik het had.

Misschien was ook het doosje gevallen?

Ik ging op mijn knieën zitten en zocht de hele vloer af.

Niets te vinden. Helemaal niets.

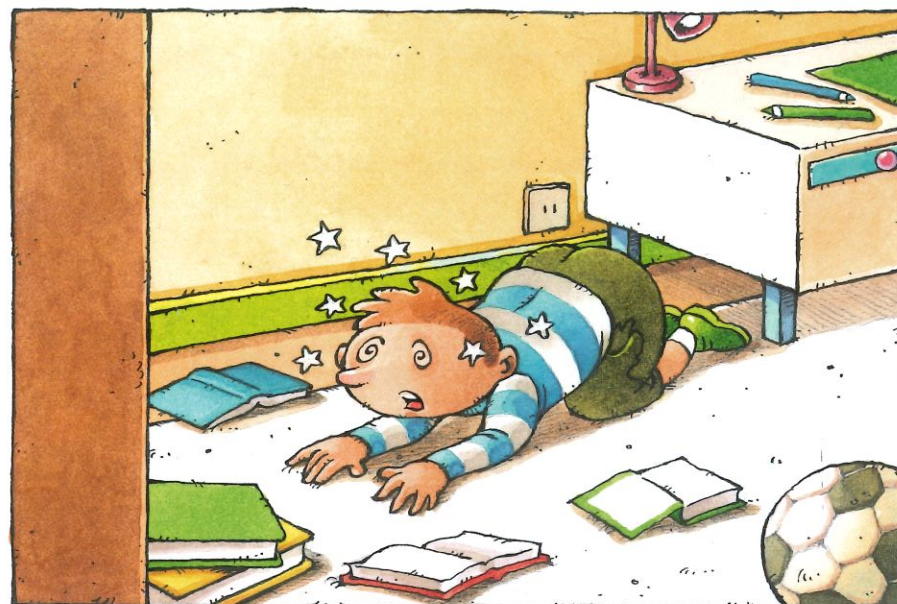
Miljoenen gedachten pinkten in mijn hoofd aan en uit.

Als sterren in het heelal.

Ik wist niet wat ik moest denken.

En toch had ik meer gedachten dan ik kon begrijpen. Ik ging op mijn bed zitten.

Wat was er aan de hand?

Hoelang ik op mijn bed heb gezeten, weet ik niet.

Geen flauw idee 📖, ik heb niet naar de wekker gekeken. Maar het is wel donker.

Aan de hemel staan ontelbaar veel sterren.

Wat moet ik doen?

Nu kan ik niet anders meer doen dan mijn mama en papa inlichten.

Ik ben bang dat ze heel erg boos zullen zijn.

Wat zal ik hen zeggen? Dat ik een doosje heb gekregen van de man van de dierenwinkel ...

Daar is toch niets mis mee?
En dat dat doosje nu weg is ...
Daar kan ik toch niets aan doen ...
Ik heb koud. En ik zweet.
En waarom heb ik zo'n akelig voor gevoel?

Ik ga de trap af, de hal door en stap de keuken binnen.
Het is er donker. Er is niemand te zien.
Dan ga ik naar de woonkamer. Ook hier is het donker.
En er is niemand te zien.
Vreemd, denk ik. Als mijn mama en papa ergens
naartoe moeten, zeggen ze mij dat altijd op voorhand.
Wanneer ze dan vertrekken, zeggen ze mij steeds
gedag. Dan geven ze mij altijd een kus.
En krijg ik te horen dat ik braaf moet zijn.
Waarom is dit niet gebeurd?
Zijn ze ergens anders, misschien?
Maar overal waar ik ga kijken, is het donker en is er
niemand.
Misschien boven?
Dan begin ik weer te zweten en te rillen, en hoor ik in
mijn hoofd weer de man van de dierenwinkel fluisteren:
'Je hebt me gezegd dat je je papa beu bent ...'

De trap kraakt vervelend wanneer ik naar boven stap.
Op de overloop brandt licht.
Dat heb ik daarnet niet opgemerkt.
Ik stap mijn kamer in.
Heb ik het licht daarnet zelf aangeknipt 📖?
Op de vloer liggen nog steeds boeken.
Het groene doosje staat niet meer op zijn plaats.
In mijn hoofd herhaalt de stem van de man van
de dierenwinkel nog steeds dat ene zinnetje:
'Je hebt me gezegd dat je je papa beu bent ...'

Ik haast me naar de slaapkamer van mijn mama en papa.

Ik voel me duizelig.

Ik klop aan de deur. Niemand antwoordt.

Opnieuw klop ik aan.

Dan hoor ik de slaperige stem van mijn mama.

Ik open de deur. Mijn mama trekt het licht aan.

Even zie ik niets en doet het licht pijn aan mijn ogen.

Dan zie ik dat mijn mama alleen in het bed ligt.

Ik schrik en roep: 'Mama, nee!'